

ABRvS 18 juli 2007, LJN: BA9807, zaaknr. 200608032/1

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BA9807>

Artt.: art. 10, lid 1, aanhef en sub d en art. 10, lid 2, aanhef en sub c, d en e, Wob, artt. 1, lid 1, aanhef en sub c, h en i en 14 t/m 19 Wpolr, artt. 1, aanhef en sub a, 2, lid 1 en 16 Wbp en art. 7:15 Awb.

Trefwoorden: demonstratie, persoonlijke levenssfeer, persoonsgegevens, bijzondere persoonsgegevens, politieregister, gesloten verstrekkingenregime Wpolr, opsporing en vervolging van strafbare feiten, inspectie, controle en toezicht door bestuursorganen en proceskostenvergoeding

Samenvatting

De korpsbeheerder van de politieregio Utrecht heeft een Wob-verzoek om openbaarmaking van alle documenten die betrekking hebben op de op 29 november 2003 door Koerden in Utrecht gehouden demonstratie (via meerdere besluiten) gedeeltelijk geweigerd. Onder weglating van persoonsnamen, adresgegevens en telefoongegevens zijn afschriften van de kennisgeving van de demonstratie en van de vergunning om een kraam neer te zetten verstrekt, evenals enkele onderdelen uit het verlangde draaiboek en één mutatie betreffende de waarnemingen van een politiefunctionaris. Een tweede mutatie is geweigerd omdat deze grotendeels tot personen herleidbare gegevens bevat en onder de Wet politieregisters valt, die ten opzichte van de Wob een bijzondere wet is. In hoger beroep gaat het om de rechtmatigheid van deze partiële weigering. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de korpsbeheerder, gezien de inhoud en aard van de stukken, terecht de naam, het adres en het telefoonnummer van de organisatoren van de Koerdische demonstratie niet openbaar heeft gemaakt. Verstrekking daarvan zou een directe inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene als bedoeld in artikel 10, tweede lid, onder e, van de Wob. De enkele omstandigheid dat door het organiseren van een demonstratie de hierbij betrokken personen zich in de openbaarheid hebben begeven brengt nog niet mee dat zij daarbij tevens hun persoonsgegevens die zij in het kader van een vergunningsaanvraag hebben moeten verstrekken, aan de openbaarheid prijsgeven. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 14 juli 2004 (JB 2004, 297 en AB 2004, 349) kan, waar het gaat om beroepshalve functioneren van ambtenaren, slechts in beperkte mate een beroep worden gedaan op het belang van eerbiediging van hun persoonlijke levenssfeer. Terecht heeft de rechtbank overwogen dat ten aanzien van zodanig functioneren in beginsel geen beroep kan worden gedaan op artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob, maar dat dit anders ligt indien het betreft het openbaarmaken van namen van de ambtenaren. Namen zijn immers persoonsgegevens en het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kan zich tegen het openbaarmaken daarvan verzetten. Voorts is van belang dat het hier niet gaat om het opgeven van een naam aan een individuele burger die met een ambtenaar in contact treedt, maar om openbaarmaking van de naam in de zin van de Wob. Voor ieder is duidelijk dat de behandelend ambtenaar werkzaam is bij de gemeente Utrecht. Het belang van naam en doorkiesnummer weegt in dit geval niet op tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken ambtenaar. Deze gegevens zijn dus terecht niet openbaar gemaakt. Wat mutatie 2 betreft heeft de korpsbeheerder in zijn besluit overwogen dat deze grotendeels tot personen herleidbare gegevens bevat en integraal onder de Wpolr valt. De Afdeling is van oordeel dat mutatie 2 geen verzameling persoonsgegevens behelst als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wpolr, zodat toepassing had moeten worden gegeven aan de Wob, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 29 november 2006 (JB 2007, 13 en AB 2007, 24). De korpsbeheerder heeft derhalve op onjuiste grondslag geweigerd in zoverre een afschrift van de tweede mutatie te verstrekken.

Noot

1. In deze uitspraak bevestigt de Afdeling zijn herinterpretatie van het begrip politieregister ex art. 1, aanhef en sub c, Wet politieregisters in ABRvS 29 november 2006, AB 2007, 24 m.nt. Stolk en JB 2007, 13, in afwijking van de eerdere standaarduitspraak van 4 maart 1999, AB 2002, m.nt. SZ. Deze nieuwe uitleg heeft de facto als consequentie, dat de werkingssfeer van de Wpolr, als voorliggende regeling ten opzichte van de Wob, door de Afdeling restrictiever wordt opgevat, corresponderend met een verruiming van het toepassingsbereik van de Wob. De hiervoor opgenomen uitspraak is er een in een reeks van Wob-procedures sinds 1999 betreffende openbare orde-informatie bij de politie. Gemeenschappelijk hieraan is de aard van de verzoeken, de gevoeligheid van de gevraagde stukken, proceskostenvergoeding en de persoon van de gemachtigde. Volgens heersende leer mag het bestuursorgaan bij de besluitvorming inzake een Wob-verzoek niet differentiëren naar persoon, belang of oogmerk van de verzoeker. Aanspraken inzake de Wob komen ingevolge art. 3 Wob immers een ieder toe (eerste lid) en er hoeft geen belang gesteld te worden (derde lid). In plaats van het persoonlijk belang bij een Wob-verzoek als afwegingsfactor stelt art. 2, eerste lid, Wob het algemeen belang van openbaarheid van informatie voorop. Dat een ruime toepassing van de Wob op de politieke informatievoorziening gevolgen heeft voor de invulling van de weigeringsgronden in art. 10, illustreert de hiervoor opgenomen uitspraak. De betekenis van deze uitspraak ligt in de nadere uitwerking van de persoonlijke levenssfeer van de persoon van de aanvrager en van behandelend ambtenaren. Vanwege mogelijke consequenties voor de bestuursrechtelijke uitvoeringspraktijk behoeft dit oordeel dan ook kritische aandacht.

2. De uit 1990 daterende Wpolr kent een andere regelingsystematiek dan de Wbp, want is nog gebaseerd op begrippenkader en uitgangspunten van de op 1 september 2003 ingetrokken Wet persoonsregistraties. Naar ik in mijn noot bij ABRvS 16 augustus 2006, JB 2006, 289, heb toegelicht, heeft de eveneens op die datum in werking getreden Aanpassingswet Wbp (Stb. 2001, 180), daar geen verandering in gebracht. Het verbindende element tussen Wpolr en Wbp gaat niet verder dan art. 1, aanhef en sub i, Wpolr, waarbij voor de betekenis van het begrip persoonsgegevens wordt verwezen naar de definitie van dit begrip in art. 1 aanhef en sub a, Wbp. Richtlijn 95/46/EG verzet zich niet tegen deze continuïteit omdat de politieke gegevensverwerking van de werking van deze communautaire regeling is uitgesloten (art. 3, tweede lid). Het begrip politieregister in art. 1, aanhef en sub c, Wpolr is qua inhoud en afbakening dus nog steeds een persoonsregistratie in de zin van art. 1 Wpr, nader geconcretiseerd in wet- en regelgeving, (privacy)(model)reglementen, goedkeuringsbesluiten van het Cbp en jurisprudentie van de Hoge Raad. Het begrip politieregister is derhalve vanaf de inwerking van de Wpolr op basis van het samenhangcriterium aldus uitgelegd, dat een dergelijke gegevensverzameling niet alleen de geautomatiseerde (of handmatig gestructureerde) verwerking van persoonsgegevens omvat, maar tevens de bijbehorende stukken (onderliggende brondocumenten). Zie G. Overkleeft-Verburg, De Wet persoonsregistraties. Norm, toepassing en evaluatie, Zwolle 1995, p. 620 e.v. In zijn uitspraak van 4 maart 1999 ging ook de Afdeling nog van deze interpretatie uit.

3. Met voorbijgaan aan deze heersende opvatting en eigen rechtspraak heeft de Afdeling in zijn uitspraak van 29 december 2006 in het kader van de afbakening van de Wpolr als voorliggende regeling in relatie tot de Wob, een gewijzigde uitleg van het begrip politieregister geïntroduceerd. Deze houdt in, dat onderliggende brondocumenten (c.q. bewijsstukken) – anders dan voorzien in de betreffende (privacy)regelingen - niet meer als onderdeel van een politieregister worden opgevat, zodat deze in beginsel onder de werkingssfeer van de Wob vallen. Wel toetst de afdeling daartoe in aanmerking komende documenten op een eventuele kwalificatie als politieregister. In de hiervoor opgenomen uitspraak blijkt deze toetsing op documentniveau uit de beoordeling van mutatie 2. Een registertoets op documentniveau - niet zijnde een gegevensverzameling - staat echter op gespannen voet met de gangbare uitleg van het begrip politieregister in art. 1, aanhef en sub c, Wpolr en het systeem van deze wet (vgl. de reglementsplicht).

Dat deze (aanvullende) registertoets evenwel niet consequent wordt toegepast blijkt uit ABRvS 11 april 2007, AB 2007, 184 m.nt. Stolk, waarbij de Afdeling - met voorbijgaan aan de definitie van de begrippen politieregister en persoonsgegevens jo. art. 151c, zevende lid, Gemw – een verzameling videobeelden van een demonstratie niet als politieregister aanmerkte, maar onder de Wob splitste in een wel en niet openbaar te maken deel.

4. Anders dan verwacht mocht worden, heeft de Afdeling zijn gewijzigde uitleg van het begrip politieregister niet gemotiveerd. Wel is het wettelijk toetsingskader in de hiervoor opgenomen uitspraak van 18 juli 2007 (voor het eerst) uitgebreid met artikelen uit de Wbp, zodat het er op lijkt dat de Afdeling de Wpolr interpreteert in het licht van de Wbp. Op welke wijze is echter niet duidelijk, hoewel de aanvullende registertoets op documentniveau een zekere inspiratie op basis van de door het Cbp voorgestane uitleg van art. 2, eerste lid, Wbp doet vermoeden. Het achterwege laten van een registertoets op een verzameling videobeelden (persoonsgegevens) staat daar echter weer haaks op. Deze nieuwe jurisprudentie zorgt in ieder geval voor een verruiming van het toepassingsbereik van de Wob, corresponderend met vermindering van rechtsbescherming van de geregistreerde op grond van de Wpolr en met mogelijke uitstraling naar de Wbp. Dat hierover in politiekringen bezorgdheid is ontstaan, is niet verwonderlijk. Zie omtrent het voorgaande: G. Overkleeft-Verburg, Openbaarheid van bestuur, privacywetgeving en gegevensverwerking door de politie, in P&I (Privacy & Informatie) 2007, 253 (elektr. publ.: www.overkleeft-verburg.nl).

5. Gezien inhoud en context van dit Wob-verzoek is het weigeren van openbaarmaking van de naw-gegevens (naam, adres en woonplaats) van de organisatoren van de Koerdische demonstratie in het kader van de vergunningaanvraag op grond van de persoonlijke levenssfeer als weigeringsgrond in art. 10, tweede lid, sub e, Wob begrijpelijk. Hoewel niet blijkend uit de overwegingen, is hier toch iets bijzonders aan de hand. De korpsbeheerder had deze weigering mede gebaseerd op art. 10, eerste lid, sub d, Wob, de absolute weigeringsgrond inzake bijzondere persoonsgegevens in de zin van paragraaf 2 Wbp. Omdat het i.c. ging om Koerdische namen heeft de korpsbeheerder deze aangemerkt als persoonsgegevens inzake ras in de zin van artikel 16 Wbp. Vandaar de weigering van de namen van de organisatoren op deze grond, terwijl verstrekking van de overige persoonsgegevens is afgewezen op grond van art. 10, tweede lid, sub e, Wob. Door de weigering van openbaarmaking van de naw-gegevens uitsluitend te baseren op art. 10, tweede lid, aanhef en sub e, Wob is de Afdeling hierin gelukkig niet meegegaan. Naar bekend kan uit een naam dikwijls persoonsinformatie worden afgeleid. Zo zijn we gewend aan “typische” protestantse, katholieke en joodse achternamen, terwijl hieraan ook dikwijls informatie over familiestatus en (regionale) herkomst kan worden ontleend. Uit onderzoek blijkt dat het geven van voornamen sterk klassengebonden gebeurt. Ook kan in veel gevallen aan voornamen de religieuze achtergrond van betrokkene worden ontleend. Door de immigratieprocessen van de afgelopen decennia is de persoonsnaam gevoeliger geworden omdat deze tevens de groei in etnische diversiteit is gaan weerspiegelen en daardoor als aanknopingspunt van discriminatie kan fungeren. Het verbod op verwerking van het gegeven ras in de artt. 16 jo. 18 en 23 Wbp heeft echter ook een zekere verkramptheid opgeroepen, vooral wat beelden (foto's) betreft. Zo geldt de opneming van foto's op identiteits(toegangs)bewijzen algemeen als verwerking van het gegeven ras, die op grond van art. 18, aanhef en sub a aan nauwe grenzen is gebonden (vgl. art. 18, aanhef en sub a, Wbp en art. 35 Vrijstellingsbesluit Wbp). Bij mijn weten is de hiervoor opgenomen uitspraak de eerste waarin impliciet een vergelijkbare rechtsvraag met betrekking tot de persoonsnaam aan de orde komt. Terecht gaat de Afdeling daarin niet mee, hoewel ik dit standpunt graag gemotiveerd had gezien. Een toepassing van het verwerkingsverbod inzake ras op persoonsnamen gaat immers volledig voorbij aan de realiteit (en normaliteit) van de maatschappelijke diversiteit en geldt derhalve op z'n best als paternalistisch. Om die reden behoeft ook het verwerkingsverbod op foto's dringend heroverweging.

6. Deze uitspraak is voorts van betekenis vanuit een meer rechtstheoretische invalshoek. Gegevensbescherming is niet alleen een element van het grondrecht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, maar heeft tevens een instrumentele (ondersteunende) functie ten

behoefte van de effectivering van andere grondrechten, in het bijzonder van het anti-discriminatiebeginsel in art. 1 Grw (vgl. art. 16 Wbp). Zie ook de relatie met de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging en vergadering in het, ook voor onze rechtsontwikkeling relevante, Volkszählungs-Urteil van het BVerfG van 1983. Zoals uit de considerans van richtlijn 95/46/EG blijkt is de grondrechtelijke grondslag van gegevensbescherming breder dan het recht op privacy. In het EU-Handvest van de grondrechten is hieruit de consequentie getrokken dat de grondrechten op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en op gegevensbescherming in de artikelen 7 en 8 als twee afzonderlijke grondrechten zijn opgenomen.

In de afgelopen periode is de gegevensbescherming in toenemende mate in het teken van de bescherming van de persoonlijke veiligheid komen te staan. De Wob kent het recht op gegevensbescherming niet als zelfstandige weigeringsgrond. Uit deze Afdelingsuitspraak blijkt, dat de verschillende aspecten hiervan neerslaan in het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer als relatieve weigeringsgrond, met inbegrip van de maatschappelijke realiteit van persoonsbescherming. Hoewel ik de noodzaak daartoe niet betwist, heb ik uit een oogpunt van zuiverheid van begripsvorming aarzelingen bij deze ontwikkeling. Wanneer deze weigeringsgrond te zeer een vergaarbak van uiteenlopende belangen wordt, gaat dit mogelijk ten koste van de consistentie ervan in relatie tot de artikelen 10 Grw, 8 EVRM en 7 en 8 Handvest.

7. Een kernpunt van deze Wob-uitspraak is dat rechtbank en Afdeling zijn meegegaan met het besluit van de korpsbeheerder om openbaarmaking van de naw-gegevens van de organisatoren van de demonstratie te weigeren. In reactie op de betreffende beroepsgrond van appelland (o.w. 2.3) overweegt de Afdeling, dat de enkele omstandigheid dat door het organiseren van een demonstratie de hierbij betrokken personen zich in de openbaarheid hebben begeven nog niet meebrengt dat zij daarbij tevens hun persoonsgegevens, die zij in het kader van een vergunningaanvraag hebben moeten verstrekken, aan de openbaarheid prijsgeven. Dat klopt. Zie in dit verband ook de artt. 10, derde lid, Wob en 23, eerste lid, aanhef en sub a en b, Wbp. Een aanvrager in de zin van art. 1:3, derde lid, Awb is geen “public figure” met een verminderde aanspraak op privacybescherming. Tegelijkertijd mag uit deze uitspraak niet in algemene zin worden afgeleid dat het bestuursorganen vrijstaat om met een beroep op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer openbaarmaking van naw- en andere persoonsgegevens van aanvragers te weigeren, althans voor zover het om natuurlijke personen gaat. Een zodanige toepassing van de Wob staat haaks op het systeem van de Awb, in het bijzonder waar het inspraak, rechtsbescherming en het kunnen uitlokken van handhavingsbesluiten betreft, nog afgezien van het element van politieke verantwoording. Daar komt bij dat vanwege de integriteitswetgeving, zoals de Wet Bibob, de persoon van de aanvrager in de besluitvorming steeds belangrijker is geworden. Die trend naar voorzorg lijkt zelfs nog toe te nemen. De legitimiteit van het overheidsfunctioneren vergt eveneens maximale transparantie waar het de besluitvorming betreft. Vgl. in dit verband ook de rechtsontwikkeling met betrekking tot de actieve openbaarheid (art. 8 Wob), mede onder invloed van het gemeenschapsrecht. Een illustratie van deze Europese invloed is het Besluit Openbaarmaking subsidiegegevens gemeenschappelijk landbouw- en visserijbeleid 2006 en bijbehorende Beleidsregel, Stcrt. 2007, 82. Het voorgaande betekent dat naw-gegevens omtrent de aanvrager van een vergunning e.d. in beginsel openbaar gemaakt dienen te worden tenzij sprake is van een overtuigende contra-indicatie. Deze regel behoort mijns inziens ook te gelden voor aanvragers van demonstratievergunningen.

8. Wat de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van ambtenaren betreft introduceert de Afdeling een nieuw element door onderscheid te maken tussen informatie betreffende het beroepshalve functioneren enerzijds en naamsvermelding anderzijds. Ten aanzien van het ambtelijk beroepshalve functioneren kan in beginsel geen beroep worden gedaan op de persoonlijke levenssfeer als weigeringsgrond in art. 10, tweede lid, aanhef en sub e, Wob. De openbaarmaking van namen van ambtenaren in de zin van de Wob – een betekenisvolle toevoeging - kan echter wel op deze grond geweigerd worden. Vervolgens past de Afdeling een subsidiariteitstoets toe op het voorliggende geval, waarbij het gaat om openbaarmaking van naam en doorkiesnummer van de behandelend ambtenaar. Nu het inwinnen van informatie mogelijk blijft en de algemene bereikbaarheid van het bestuursorgaan is gegarandeerd weegt het belang van

openbaarheid van naam en doorkiesnummer naar het oordeel van de Afdeling niet op tegen het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken ambtenaar, zodat deze gegevens door de korpsbeheerder geweigerd mochten worden. Hoewel algemeen geformuleerd moet ervoor worden gewaakt om dit onderdeel van de voorliggende uitspraak in algemene zin toe te passen via een standaard-weigering van naams- en bereikbaarheidsgegevens van ambtenaren. Zo is de ene ambtenaar de andere niet. Het recht op privacy impliceert dat rekening gehouden wordt met de “publieke exposure” van de betreffende persoon. De jurisprudentie leert, dat naarmate een ambtenaar meer bij het publiek bekend is, zijn persoonsgegevens minder beschermd worden. Daarom zal bij de toepassing van art. 10, tweede lid, sub e, Wob gedifferentieerd moeten worden, al naar gelang de publieke bekendheid van de betreffende ambtenaar. Een tweede factor is het publieke belang bij openbaarmaking. In dit geval was de argumentatie van appellant toegespitst op het bereikbaarheidsbelang. De afweging van de Afdeling in relatie tot het privacybelang ging dan ook niet verder. Er zijn echter andere publieke belangen denkbaar, waaraan in relatie tot de privacybescherming van de betreffende ambtenaar een zwaarder gewicht kan toekomen, zoals de mogelijkheid van controle van de bevoegdheidsketen (vgl. art. 10:10 Awb) en het functioneren van het klachtrecht. Zie in dit verband ook de regeling van het legitimatiebewijs van toezichthouders in art. 5:12 Awb. Bovendien levert anonimisering bij openbaarmaking van stukken niet altijd het beoogde resultaat van vertrouwelijkheid op, met name niet indien de betreffende namen reeds in het publieke domein bekend zijn. Een illustratief voorbeeld is de publieke discussie als gevolg van een publicatie in het Brabants Dagblad van 9 september 2007 over door het provinciaal bestuur van Noord-Brabant getroffen vertrekregelingen, op basis van via een Wob-uitspraak van de Afdeling (ABRvS 20 juni 2007, JB 2007, 149 m.nt. dzz) afgedwongen openbaarmaking van een aantal geanonimiseerde documenten. Omdat de namen van de betreffende ambtenaren reeds bij de krant bekend waren, kwam de betreffende informatie met naam en toenaam op de voorpagina van de zaterdagkrant, zodat optimale aandacht verzekerd was. Het effect was er dan ook naar. Toen in de Wob-procedure van de zijde van de provincie op dit risico werd gewezen, kon de Afdeling slechts vaststellen dat de persoon en hoedanigheid van de verzoeker in het besluit omtrent openbaarmaking geen rol mogen spelen. Het voorgaande leidt tot de conclusie, dat de Afdeling weliswaar een nieuw element in het afwegingskader van de ambtelijke privacy heeft ingebracht, de betekenis ervan echter niet moet worden overschat. De nadruk blijft derhalve liggen op de afweging in concreto onder verdiscontering van alle in aanmerking te nemen belangen en omstandigheden.

9. De Wpolr zal naar verwachting begin volgend jaar worden ingetrokken en vervangen door de inmiddels vastgestelde Wet politiegegevens (Stb. 2007, 300). Deze Wpolg sluit weliswaar aan bij de uitgangspunten van de Wbp, maar geeft hieraan een specifieke uitwerking, toegespitst op de gegevensverwerking in de politiepraktijk. In vergelijking met de Wpolr wordt de werkingssfeer van de Wpolg substantieel uitgebreid, doordat de huidige, in art. 2, aanhef en sub a, Wpolr vastgelegde uitzondering voor de gegevensverwerking inzake de uitvoering van de taken ten dienste van justitie (Vreemdelingenwet, Wahv, Wet wapens en munitie en Wet op de particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureau) komt te vervallen. In het hiervoor genoemde artikel in P&I ben ik nagegaan hoe de verhouding van de nieuwe wet in relatie tot de Wob is geregeld. Anders dan de Wpolr blijkt de Wpolg geen gesloten verstrekkingenregime als bijzondere openbaarmakingsregeling in de zin van art. 2, eerste lid, Wob te kennen. Evenmin voorziet de wet in specifieke afbakeningsbepalingen in relatie tot de Wob. Het lijkt er op dat dit onderwerp in het wetgevingsproces is vergeten. De inwerkingtreding van de Wpolg heeft dan ook tot gevolg, dat de Wob in beginsel van toepassing wordt op dat deel van de politieke informatievoorziening dat onder deze wet valt. Dit betekent dat van een situatie van uitsluiting van de Wob wordt overgegaan naar een situatie van samenloop van Wpolg en Wob, evenals dit thans reeds geldt voor Wbp en Wob. Want ook in de nieuwe situatie zal nog steeds een deel van de politieke gegevensverwerking onder de werking van de Wbp vallen, met name de informatievoorziening betreffende de uitvoering van bijzondere wetten en de gegevensverwerking betreffende intern beheer. Wel is te verwachten dat na de inwerkingtreding van de Wpolg het begrip bestuurlijke aangelegenheid als afbakeningscriterium in art. 3, eerste lid, Wob een belangrijke rol gaat spelen,

met name in relatie tot de strafrechtelijke gegevensverwerking. Een en ander zal nader moeten uitkristalliseren in de bestuursrechtspraak.

Ik denk niet dat dit een gelukkige ontwikkeling is. Niet alleen uit een oogpunt van werklust en rechtsonzekerheid voor de politie, maar ook vanwege het risico dat een ruime Wob-toepassing bij de politie een restrictieve openbaarmakingspraktijk op andere terreinen zou kunnen uitlokken. In de hiervoor opgenomen uitspraak zie ik een illustratie van dit risico. Om die reden pleit ik in mijn artikel voor aanvullende wetgeving, waarin de gelding van de Wob in relatie tot de politieke gegevensverwerking onder de Wpolg alsnog wordt geregeld. Dit is temeer van belang nu er grote druk wordt uitgeoefend om de werkingssfeer van de Wpolg verder te verruimen door het vereiste in art. 2, eerste lid, Wpolg van gegevensverwerking in een structureel kader, dat wil zeggen in een bestand, via interpretatie in het licht van het Lindqvist-arrest van het HvJ van 6 november 2003 (JB 2004, 114 m.nt. dzz) los te laten. Zie de brief van het Cbp aan de Eerste Kamer en de pogingen om tijdens de mondelinge behandeling in de EK terzake a uitspraken van de minister van Justitie uit te lokken (Kamerstuk 30327, Hand. EK 35 en 36).

Prof.mr. G. Overkleeft-Verburg
hgl. Staats- en Bestuursrecht EUR